

Eonizo

-
- 2099: Föld körüli pályára állított infravörös interferométerekkel felfedezik a 100. Földünkhöz hasonló exobolygót. Állandó telepek alakulnak a Holdon, elindul az első emberes Mars-expedíció.
- 2150: Az első emberes expedíció útra kel a Jupiter nagy holdjaihoz. Megszületik az első ember a világűrben.
- 2198: Az Eonizo felfedezése egy 65 fényévre lévő sárga törpecsillag körül, melynek színképtípusa alig különbözik a Napétól.
- 2201: Meghatározzák az Eonizo bolygó légkörének összetételét: 23% oxigén, 70% nitrogén, 7% egyéb, főleg nemesgáz, szén-dioxid és egyéb üvegházgázok.
- 2205: A legpontosabb optikai interferométerekkel 10 km pontossággal feltérképezik az Eonizo felszínét. Felfedezik a bolygó óceánjait, tavait. Az élet lehetőségének esélye drasztikusan megnő. A bolygó átmérője 10.543 km, sűrűsége 4.5 g/cm³.
- 2220: Megszületik az első interstelláris űrhajó terve.
- 2235: Számos kísérlet után felfedezik, hogy az Eonizo bolygót élőlények lakják.
- 2254: Megépítik az Explorert, az első űrhajót, mely képes a fénysebességet megközelíteni.
- 2261: Kiválasztják a hajó legénységét, 154 ember utazhat (legfőképpen tartós párkapcsolatban élők), a célpont az Eonizo.
- 2264: Radarjeleket fognak az Eonizo irányából, ám nem tudják megfejtetni a tartalmát, de sikerül minden kétséget kizáróan bizonyítani, hogy nem természetes impulzusokról van szó.
- 2267: A mindenre kiterjedő előkészületek után útnak indul az Explorer, a hajó utasai számára az utazás 70 évig tart. A Földről radarjeleket küldenek az Eonizohoz, melyben jelzik a bolygó lakóinak, hogy a radarjelek megérkezése után 5 földi évvel űrhajó látogatja meg őket.
- 3317: Megérkezik az Explorer az úticéljához...
-

Az Explorer az Eonizo rendszerének külső tartományában fékezett le 1.000 km/s sebességre, a végső pályáig lévő maradék távolságot ezzel a sebességgel tették meg. A fékezési művelet után egyből radarjeleket küldtek több hullámhosszon, különböző kódolással az érkezésükről, helyzetükről, ám választ egyikre sem kaptak. Később a hullámhossztartományt még jobban kibővítették, de ez sem hozott eredményt. Ezzel egy időben a hajó orrába szerelt 2 méteres optikai távcsővel folytatták a bolygó megfigyelését.

Az Eonizo felszínén két nagy óceán volt látható, a bolygó egyenlítőjénél emelkedett ki a tengerszintből az egyik földrész, ez volt a legnagyobb, egészen a déli és az északi sarkig vonult. A teljes felszín 35%-át tette ki. A földrész közepén egy hatalmas hegységrendszer húzódott, a geológusok gyorsan le is vonták a következtetést, hogy itt valószínűleg két nagyobb földdarab ütközhetett néhány százmillió évvel ezelőtt. A hajón megoszlottak a vélemények, hogy a másik jól elkülöníthető földrészt egyáltalán annak nevezzék-e, mert az csak egy keskeny földcsík volt, ami a bolygó ellentétes pontjánál kettészelte az óceánt. Vastagsága átlagosan 100 és 200 kilométer között változott, hossza meghaladta a 2000 kilométert, és nem volt összeköttetésben a nagy földrésszel, amit nemes egyszerűséggel a legénység csak Pangeának nevezett el. Ezen kívül voltak még kisebb-nagyobb szigetek az óceánban szerteszét, de ezekre nem helyeztek nagyobb hangsúlyt, mindenki egyetértett abban, hogy az intelligens élőlények a Pangeán lakhatnak, esetleg még a földnyelven is. Egyelőre azonban még nem tudták

megfigyelni őket, ugyanis a hajóra szerelt távcső felbontása nem volt elegendő ahhoz, hogy 30-40 kilométernél kisebb alakzatokat is jól lássanak vele.

Az Explorer egy 500 millió kilométer sugarú pályára állt a központi csillag körül, az Eonizo ennél jóval beljebb keringett, 130 millió kilométerre a napjától. Bár a rendszer sokban hasonlított a Naprendszerhez, egy nagy különbség mindenféleképpen volt: az Eonizon kívül nem keringett másik bolygó a csillag körül. A bolygófejlődéssel foglalkozó csillagászok értetlenül álltak a jelenség előtt, mert a csillag kialakulása során hátramaradt könnyű gázokból ki kellett volna alakulniuk óriásbolygóknak is, de ezekből itt egyetlen egy sem volt. Az, hogy a központi csillag kialakulása után miért csak nehéz elemek maradtak a rendszerben (ebből állt össze az Eonizo), továbbra is rejtély maradt.

Miután az Explorer elfoglalta végleges pályáját, pár nap előkészület következett az Explorer-II leválasztására, melynek feladata az Eonizo körüli pályára állás volt. A különböző műholdak és űrtávcsövek átrakodása után már csak a legénység kiválasztása maradt hátra. Végül is összesen 12-en repülhettek: két pilóta: Jack és Sarah; a kapitány: Yakamisho; a hajó legidősebb tagja, az egyetlen ember, aki még élt az eredeti legénység közül: John; két csillagász: Arthur és Jessica; egy biológus: Matt; egy fizikus: Tamás; két elektronikus: Bill és Burt; egy orvos: Karem és a geofizikus: Chris.

Miután az Explorer-II megérkezett az Eonizohoz, egy 2.000 km sugarú körpályára állt rá, és szinte azonnal megkezdték a megfigyelő berendezések telepítését alacsonyabb pályákra. A bolygó továbbra is hallgatott, egy radarjelre sem válaszolt, de más technikai civilizációra utaló sugárzást sem fogtak. Mindenki rendkívül izgatott volt, mert tudták, hogy amikor az expedíció elindult, akkor a bolygón még volt értelmes élet, amelyik ráadásul olyan jeleket küldött a Földre, amit meg sem tudtak fejteni, ezért úgy vélték, hogy minden bizonnyal egy sokkal fejlettebb civilizációval állnak szemben.

A műholdak tesztelése után elkezdték a bolygó feltérképezését. Az első eredmények megérkezése és kiértékelése után 1 héttel megtartották az első gyűlést a hajó konferenciatermében. Ezen Chris beszélt a bolygó felszíni alakzatairól.

– Tisztelt Hölgyeim és Uraim! – kezdte. – A Pangeát eddig csupán néhány száz méteres felbontással tudtuk feltérképezni, a nagy felbontású felderítés a megbeszélés után fog kezdődni, tehát most el kell döntenünk, hogy melyek azok a területek, amik jobban érdekelnek minket. Rögtön szeretném a lényeggel kezdeni: mint azt már mindannyian jól tudjátok, nem találtunk egyetlen várost sem! A bolygón nyoma sincs értelmes életnek, legalábbis a vizsgálatok első ránézésre ezt mutatják.

Mindenki szomorú tekintettel nézett maga elé, általános csalódottság uralta a társaságot.

– A következőket tudom általánosan elmondani a bolygóról: a Pangea nagy része sivatagos, az átlagos hőmérséklet nappal plusz 50 fok, éjjel 0 körül van, kivéve a hegységeket, ahol természetesen hidegebb az időjárás. A bolygón sem az északi, sem a déli sarkkör környékén nem figyeltünk meg jégsapkákat. A Pangeát keresztülszelő hegység mindkét oldalán a parthoz közel néhány kilométer átmérőjű sötétebb foltokat találtunk, melyek infravörösben is másképp néznek ki, mint a környezetük. Feltételezésem szerint ezek olyan területek, ahol a porréteg valamivel vékonyabb lehet, mint máshol, viszont azt nem értem, hogy miért csak foltokban. Ha a szín mélységét a porréteg vastagságával korreláltatom, akkor azt tapasztalom, hogy az egyenletesen sík tengerpart időnként több tíz méterrel magasabbá válik, ami geológiailag teljesen ér-

telmezzhetetlen. Ráadásul ezek a foltok csak a tengerpart környékén vannak jelen, ott, ahol nincs magas part, a kontinens belsejében ilyen egyáltalán nem találtunk.

– Arra célzol, hogy mesterséges dologról van szó? – kérdezte Jessica.

– Nem tudom, mert ugyanakkor életet viszont nem találtunk a bolygón. De erről majd Matt részletesebben beszél – mutatott Mattra, aki egyetértően bólintott. – Én azt javaslom, hogy ezekkel a barna területekkel kezdjük el a nagy felbontású vizsgálatokat, mindenféleképpen kellene majd a pontos spektrumok is a felszíni anyagösszetétel meghatározása céljából. Mindenki egyetért a barnás foltok részletes vizsgálatával kapcsolatban?

Chris körbenézett a társaságon, a többiek egymásután bólintottak.

– Matt, akkor tiéd a szó – mondta, és leült a székére. Matt kiment az asztal elejéhez, ahol Chris állt az előbb.

– Azt hiszem, én hasonlóan szomorú helyzetről számolhatok be. Az optikai és infravörös távcsöveinkkel közepes felbontású spektrumokat vettünk fel a légkörről, hogy annak kémiai összetételét elemezzük. A cél az volt, hogy az életciklusok során felszabaduló gázokat detektáljuk és gyakoriságukat meghatározzuk. Kiindulva abból, hogy ismerjük az Eonizo elemgyakoriságát, és hogy minden más tulajdonságát tekintve is nagyon hasonlít a Földhöz, ezért viszonylag jó feltételezés az, hogy az itt élő élőlények alapvető működésükben nem különbözhetnek annyira tőlünk. Tudjuk, hogy a bolygón rengeteg a víz, van oxigén, szén és nehéz elemek. Ezért a kutatás során olyan gázokat kerestünk, amelyeket a földi élet az anyagszere során nagy részben kibocsát: metán és ammónia. Legfőképp a metánra voltunk kíváncsiak, mert ha nincs állandó utánpótlás, akkor néhány száz év alatt elbomlik. Nem is húzom tovább az időt: a metán koncentrációja a légkörben gyakorlatilag a mérés határunk közelében mozog, azaz egyáltalán nem számottevő, lehet valamilyen geofizikai folyamat végeredménye is, eloszlása a tengerpart felé nő ugyan valamelyest, de ez elenyésző.

– Akkor ez azt jelenti, hogy a bolygón nincsenek olyan lények, amelyek metánt bocsátanak ki? – kérdezte a kapitány.

Halk, vidám moraj futott végig a csapaton.

– Igen, ez azt jelenti – emelte fel hangját tisztelettel parancsolóan Matt.

– És mi van, ha teljesen különböznek tőlünk? – kérdezte Bill, az egyik elektronikus. Matt erre nem tudott válaszolni, csak sóhajtott, és széttárta a kezét.

– Nem tudom – szólalt meg később. – Összevetve ezt azzal, hogy a képeken semmilyen élet nyomát sem láttuk, például nem látunk erdőket, mindenhol sivatag van, még a magas szélességi fokokon is, azt kell mondjam, hogy ha van bármilyen élettevékenység is, az csak a föld alatt lehet, ráadásul nem bocsát ki metánt.

– A barna foltokra gondolsz? – kérdezte Karem.

– Igen, de az is lehet, hogy a bolygó teljesen halott...

– Amire más jel is mutat – vágott közbe felállva a magyar származású Tamás. – A bolygó légkörében a szén-dioxid részaránya 0.5%. Kiszámoltam a bolygó átlagos hőmérsékletét, a csillagának luminozitása és távolságának ismeretében a bolygónak sokkal hidegebbnek kellene lennie. Az átlaghőmérséklete nagyjából 20 fok körülnek adódna, ha a bolygó légkörében nem lenne szén-dioxid és egyéb más üvegházgáz. Most az átlagérték 30 fok körül van.

– Arra gondolsz, hogy a bolygón élő faj túlhevítette a bolygót? – kérdezte Jessica.

– Igen, arra.

– Na, de akkor hol vannak a civilizáció maradványai? Hol vannak a városok, a gyárak... és minden más?

– Nem tudom, én a barna foltokra gondolok, csak az a gond, hogy azokból kevés van. Ha azok lakott területek lennének, akkor még több ezer év alatt sem keletkezne annyi szén-dioxid, hogy a bolygó ennyire felmelegedjen. Van egy elméletem arról, hogy mi történhetett!

Mindenki kérdő szemekkel, türelmetlenül bámulta Tamást.

– De előbb hallgassuk meg Billt – mutatott Tamás Billre, aki azonnal felállt.

– Ok, köszi. Burttel ketten az Eonizo felső légkörét pásztáztuk radarjeleinkkel az eddigi keringések során. A vizsgálat célja az volt, hogy az itt élő civilizáció esetleges műholdjait felkutassuk. Az eredmények ma reggel jöttek meg, így még nem tudtuk megmutatni senkinek, de nem fogtok örülni, ugyanis eléggé elkeserítőek: egyetlen műholdat sem találtunk. Nincs egyetlen idegen szerkezet sem alacsony eonizoi pályán, de ennél még többet mondok. A felbontásunk ilyen távolságból kb. 1 cm, tehát ha van akármilyen, ennél nagyobb test a bolygó körül, akkor azt ki tudjuk mutatni, de semmit sem találtunk!

– Szóval akkor nem építettek műholdakat? – kérdezte a kapitány.

– Ezek szerint nem – válaszolt Bill helyett Burt.

– Ezt azért nem teljesen értem – vágott közbe Arthur. – A Földön még fogtunk tőlük jeleket, ami egyértelműen arra utal, hogy rendelkeznek azzal a tudással, hogy műholdakat építsenek és kommunikáljanak velük. Ráadásul a jelek olyan komplikáltak voltak, hogy megfejteni sem tudtuk őket, sokkal fejlettebbnek tűntek a mi civilizációnknál. Hová tűntek a műholdjaik az elmúlt 70 év alatt?

– Nem biztos, hogy voltak – mondta Matt. – Tudjuk, hogy nincs másik bolygó ebben a rendszerben és az Eonizonak sincs holdja. Az emberek a huszadik században a műholdak építésébe pontosan azért fogtak bele, hogy meghódítsák a Holdat, a Marsot, később az egész Naprendszert, azért, hogy minél jobban megismerhessék a szomszédos világokat. Itt ez az indok hiányzik. Azt viszont el tudom képzelni, hogy a globális kommunikációhoz alacsony pályára állíthattak műholdakat, és azok az elmúlt években sorra visszazuhantak a légkörbe.

– Ahhoz nagyon alacsony pályán kellett keringeniük – szólt közbe Jessica. – Ahhoz, hogy 70 év alatt lepotyogjanak, nem lehettek magasabban pár száz kilométernél.

– ...itt jön be az én elméletem – élénkült fel Tamás. – Először szedjük össze a gondokat: tudjuk, hogy volt civilizáció a bolygón, most nem látjuk őket, helyette látunk barna foltokat végig a tengerparton, melyek talán kihalt városok maradványai, betemetve homokkal. Tudjuk, hogy a bolygó felmelegedett, de az általunk városoknak gondolt területek nagysága nem elegendő ahhoz, hogy rövid idő alatt beszennyezze a bolygó légkörét ilyen mértékben, tehát valamikor régebben többen kellett, hogy legyenek. És nincsenek műholdak. Azt hiszem, nem felejtettem ki semmit sem. Íme az elmélet: hajdan a bolygó sokkal népesebb volt, mint amire most következtetni tudunk, sőt eléggé túl is népesedhetett. A civilizáció a technikai csúcán volt, ekkor kaphattuk tőlük a jeleket is. Műholdak százai keringtek alacsony pályákon, messzebb, a naprendszerükben nem találunk semmit, mert oda nem volt értelme műszereket küldeniük, mivel nincsenek bolygók, a központi csillagot pedig valószínűleg közelebről vizsgálták. Nem sokkal később a civilizáció hanyatlani kezdett a túlnépesedés és az üveg-házhatás miatt. A bolygó sarksapkái elolvadtak. Mivel a folyamatot már nem tudták

megfordítani és más bolygóra sem költözhetek el, az életösztönük egyre erősebb lett, majd az utolsó időkben kitört a háború... a háború, melynek célja az volt, hogy megmentsék a bolygót a túlnépesedéstől, a helyzet azonban elmérgesedett, mert nem tudták eldönteni, ki maradjon életben és ki nem. Minden élőlényt kiirtottak és a rendszer teljes anarchiába fulladt, végül elpusztították magukat is, földig rombolták városaikat a kontinens belsejében és az időjárás szempontjából kedvezőbb tengerpartra költöztek. Talán csak egy-két város maradt meg, de a megváltozott időjárási körülmények és az elszenvedett harcok miatt már nem tudtak alkalmazkodni, és néhány éven belül kihálásra ítéltetett az egész bolygó. A metán hamarosan elszökött a légkörből, a műholdak lepotyogtak, mert nem volt, aki elvégezze a pályakorrekciót.

– Úgyes kis elmélet – mondta elismerően Jessica. – De úgy érzem, az elgondoláson nem stimmel. Mi 70 év alatt értünk ide, és előtte 65 évig sugározták a rádiójeleket, tehát az összeadva 135 év, átszámítva eonizoi évre, kb. 160. Szerintem ez kevés, mind a metán-, mind a műhold-problémára.

– Nem kevés, csak rosszul számolsz. Kifelejted az idődilataciót. Míg mi 70 év alatt ideértünk, a Földön 1050 év telt el. Ráadásul nem csak a Föld inerciarendszer a hajónkhoz képest, hanem az Eonizo is, azaz az idődilatáció rá is érvényes, ami azt jelenti, hogy a válaszjeleink megérkezése után nem hat eonizoi évvel érkeztünk, hanem kb. 1240-el később. Mint tudjuk, nem ez volt az egyetlen hiba az általunk küldött jelekben. Az előzetes számításokba hiba csúszott – jegyezte meg szomorúan. – Ennyi idő már elegendő ahhoz, hogy eltűnjenek a műholdak és a metán – folytatta.

Néhány perc csend borult a teremre, a legénység a gondolataiba merült. Tamás elmélete logikusnak tűnt mindenki számára. Csak egyféleképpen dönthették el, hogy az elmélet megállja-e a helyét: meg kell vizsgálniuk a barna foltokat minél hamarabb.

A megbeszélés után az összes űrtávcsövet a partok felé irányították, és a lehető legnagyobb felbontással vizsgálni kezdték a foltokat. Csakhamar kiderült, hogy Tamásnak igaza lehet, a mérések kimutatták a barna területekről, hogy a belsejükben igen nagy szintkülönbségek vannak. A képeken furcsa, romos épületeknek tűnő alakzatokat láttak, melyek közül némelyiknek a teteje kilátszott a homokból. Már éppen a leszálló egységek indításán gondolkodtak, mikor hirtelen váratlan felfedezést tettek, ezért újabb tanácskozásra került sor.

– Barátaim! – kezdte Chris. – Ezeket a felvételeket tegnap készítettük a keleti part 30 fokos szélességéről – mutatott a mögötte kivetített képre. – Első pillantásra az égvilágon semmi különös nincs a képeken, csak a szokványos homokos tengerpart látható, kivéve egy dolgot: a parttól nem messze egy rúd magasodik. Az árnyékából kiszámítottuk, hogy a magassága 230 méter, vastagsága az alján kb. 30 méter, a tetején ennek tizede. Mivel a műholdunk csak függőlegesen lát rá, és a sztereó kamerák sem tudják kellő mértékben felbontani, ezért az oldalnézetét még nem ismerjük.

– Talán egy épület? – kérdezte Tamás.

– Annak tűnik – válaszolt a kapitány. – De mi lehet a szerepe?

– Mindjárt arra is fény derül – mosolygott Chris. – Méghozzá szó szerint. A következő kép ugyanazt a területet ábrázolja, csak éjszaka.

Mindenki tátva tartotta a száját. A felvételen a rúd (mely éjszaka is jól látszott) körül egy kör alakú város képe rajzolódott ki, mindent fényárba borítva a környezetében.

– A város átmérője nagyjából két kilométer, és csak éjszaka látszik. Egyelőre még nem tudjuk, mi a magyarázat erre, vagy hogyan csinálják. Amint felkel a nap, a város

eltűnik, nem marad más, csak a központi épület, alkonyatkor pedig, mikor már elég sötét van, a város ismét kirajzolódik. A városban egyértelműen látszanak az élet nyomai, tegnap este öt órán át tudtuk megfigyelni, és ez idő alatt sok minden változott benne. Na, persze, nem az épületekre gondolok, hanem az épületek közti utakra. Úgy néz ki, igen aktív a közlekedési forgalom, apró fénypöttyök cikáznak fel-alá, bizonyos vonalak mentén, melyek sosem metszik azokat a fénykúpokat, amiket épületeknek gondolunk. Aztán vannak másféle pöttyök is, ezeknek más a színük és más sebességgel is haladnak. Sokkal lassabbak, talán ezek lehetnek a gyalogosok. A város körül vastag fal lehet (ez sem látszik nappal), mert a fények a kör (ami egyébként egy tökéletes kör) mentén hirtelen abbamaradnak. A falon kívül már semmit nem látni.

– Arra gondolsz, hogy ez lenne az utolsó eonizoi város? – kérdezte Karem.

– Hát, más nem nagyon jutott eszembe.

– Szóval, találtunk egy várost, amely csak éjszaka látszik? – érdeklődött Jessica. –

Nem gondoljátok, hogy ez kicsit furcsa? És eddig vajon miért nem vettük észre, hiszen már több hete figyeljük a bolygót? Csak most kapcsolták fel a villanyt? – jegyezte meg kissé maróan, majd hözöngve hátradőlt.

– Nem is kicsit az. Mire gondolsz, Tamás? – kérdezte a kapitány, mikor látta, hogy a másik nagyon gondolkozik.

– Nem tudom pontosan. Talán tényleg megtaláltuk az utolsó városukat. Talán ez valamiféle álcázás, hogy ne fedezzék fel őket... talán nemrég észrevették, hogy itt vagyunk, ezért „felkapcsolták a villanyt” – nézett gúnyosan Jessicára. – Mennyire biztos, hogy azok a lassan mozgó fénypöttyök élőlények?

– Nem tudom, egyáltalán nem biztos, hogy azok, de akkor meg mik lehetnek? – értetlenkedett Matt. – Szerintem csak a város fényei világítják meg őket, és a felbontásunk túl kicsiny ahhoz, hogy a részleteket megfigyelhessük rajtuk...

– Szerintem arról lehet szó, hogy a háborújuk nem pusztította ki teljesen a fajt. Ezek szerint a harc sikeres volt abban az értelemben, hogy néhányan túléltek és létrehozták ezt a várost, ami teljesen elszigetelt a környezetétől. Így nyilván védi őket az időjárástól és a külső behatásoktól. Az is lehet, hogy valamilyen védőburok vagy kupola borul rájuk, ami nappal visszaveri a fényt és tökéletesen álcázza a környéket, éjjel viszont, mikor a központi csillag nem világítja meg, átlátszik.

– Na várjunk csak, de ha ekkora technikával rendelkeznek, hogy képesek eltüntetni egy várost, azon kívül tökéletesen elszigetelni és évszázadokon keresztül működtetni, akkor miért nem válaszolnak a sugárzott jeleinkre? – kérdezte Bill.

– Nem tudom. Talán már annyira elszigetelődtek, hogy el is felejtették, hogy van kívülvilág. Gondolj bele: egy faj, mely évszázadok óta nem volt a városán kívül... Honnan tudod, hogyan reagálnának egy idegen jelzésre? Az is lehet, hogy egyszerűen már nem használnak olyan technikát, amit felismernénk.

– Ez kicsit ellentétben áll azzal, amit korábban mondtál – jegyezte meg halkán Jessica, de Tamás nem figyelt rá.

– Szerintem küldjünk le egy robotot a város határához, hogy nappal is megfigyelhessük, mi történik. Kapitány?

– Igen, ez jó ötletnek tűnik – egyeztek bele a többiek is, kivéve Jessicát. A nőnek furcsa érzése támadt ezzel a várossal kapcsolatban, nem tudta mi az, de félt tőle. *Nem is ismerjük őket, és máris robotot küldünk hozzájuk?* – tette fel magában a kérdést, de ezzel a gondolattal egyedül maradt, a többiekben sokkal erősebb volt a kíváncsiság.

Másnapra felkészítették a leszállóegységet, amit útnak is indítottak. Az néhány óra múlva leszállt a város szélén, a védőszerkezet kinyílt, és a nyolclábú robot kilépett a nappali fényárban úszó szabadba és elindult a város fala felé. Útközben mintát vett a légkörből későbbi elemzésre és fényképezte a tájat, melyet kameráival valós időben folyamatosan közvetített az irányítószobába az Explorer-II-re. A képeken pusztán csak a homokos tengerpartot lehetett látni, közepén a hatalmas oszloppal, a városnak nyoma sem volt. Mindenki elképedve bámulta a képeket, egyetlen épület vagy jármű, de még élőlény sem látszott, csak a halott táj.

Az oszlop felé irányították a „követet”, de a robot nehézkesen mozgott a mély homokban, ezért lassan haladt, számtalanszor egyensúlyát veszítette. Ahogy közeledett a fal vélt helyéhez, a homok egyre mélyebb lett és a robot elakadt, majd lassan oldalára dőlt. Az irányítószobában mindenki egyszerre ugrott fel, nagy volt a nyugtalanság a társaságban, mindenki kíváncsi volt már rá, mi történik, ha a robot eléri a falat. A küldetés azonban elveszett, a nagy türelmetlenség újabb tanácskozást generált.

Két óra heves vita után megegyeztek, hogy legközelebb már nem holmi szerkezetet fognak leküldeni, hanem saját maguk indulnak felfedező útra, méghozzá az éjszakai sötétségben. Néhány óra alatt előkészítették az egyik kisebb kabint, ahova hárman fértek be. A legénység tagja volt az egyik pilóta, Jack, vele tartott még Tamás és Bill. A nagy kapkodásban már nem is gondolkoztak azon, milyen hatása lehet annak, ha egyszer csak fogják magukat és leszállnak egy idegen civilizáció évszázadok óta elzárt városába. Jessica nem helyeselte az ötletet, de a többiekben a felfedezési vágy erősebb volt minden józan megfontolásnál.

A főtéren, a központi oszlop talapzatánál landoltak, abban mindenki egyetértett, hogy ez a város legfontosabb épülete és talán a titokra is ez fog fényt deríteni. A főtéren ácsorgó eonizoiak semmit nem vettek észre a landolásból, pontosan úgy, ahogy Tamás sejtette. A felfedezők kiszálltak a járműből és körbenéztek. A főtér előtt furcsa háromszög alakú járművek egy vékony járatban száguldottak mindenfelé, a járdákon az eonizoiak sétáltak. Vastag, nagy méretű talpukból vékony láb nőtt ki, mely egy göcsörtös felsőtestben folytatódott, két kezük felül vastag, de a végén rendkívül elvékonyodott. Ez a keskenység jellemezte az arcvonásukat is. Tamás közelebb lépett az egyikhez, de az rá sem hederített, mintha ő ott sem állna. Bill mellé lépett.

– Hihetetlen... – csodálkozott. – Észre sem vesznek... Talán nem látnak?

Tamás nem válaszolt, csak a lényeket nézte és a várost. A várost, ami teljesen ki volt ugyan világítva, de mégsem tűnt olyan fényesnek, mint a földi városok. A képeken fényesebbnek látta. Bill hátrébb lépett a központi oszlophoz, Jack odament egy másik lényhez, hogy kipróbálja, mi történik, ha elé állt. A lény pontosan felé közeledett. Jack továbbra sem mozdult, a lény pedig folytatta az útját és amikor elérte az embert, egész egyszerűen átment rajta! Jacknek semmi baja nem esett, nem is érezte, ami történt, a lény továbbra is nyugodtan haladt tovább. Ijedten Tamásra nézett:

– Ezek... Szellemek...!?

Tamás még mindig a várost bámulta, Bill az oszlop oldalát simogatta, a kezében lévő röntgen-berendezéssel megpróbált átvilágítani a falon, sikertelenül. A kudarcba fulladt kísérlet után Tamáshoz fordult:

– Fúrni kell. Viszek anyagmintát a bázisra... további vizsgálódásra.

Maga mellé húzta a lézeres mintavevőt, lerögzítette, és a lézerdiódát az oszlop oldala felé irányította. Betáplálta a fúrás paramétereit a számítógépbe és megnyomta

az indítógombot. A lézersugár úgy vágta a falat, mint kés a vaját. A fúrás hangjára Tamás visszafordult.

– Ne! Rossz előérzetem van – kiáltotta ijedten. – Ne avatkozzunk bele még ennél is jobban a város életébe!

– Ugyan, ne kezd már te is, csak egy kis darabot vágok ki, hogy megnézzük, mi van belül.

Ebben a pillanatban a város fényei feléledtek. Az épületek ablakain pislákolni kezdtek a fények, az autók hirtelen gyorsabban közlekedtek, az eonizoiak ijedten futkároztak mindenfelé, mindenki arcán a rémületet vélték látni. A város fényei egyre erősödtek.

– Mondtam, hogy ne! – üvöltött Tamás, miközben odafutott Billhez. – Most nézd meg, mit tettél! – mutatott az előttük elterülő épületekre, járművekre, lényekre.

A fény tovább erősödött, az eddig a szivárvány minden színében pompázó város kifehéredett, a fény ereje egyre csak nőtt, míg nem el kellett takarniuk a szemüket. Mielőtt ezt megtették volna, az utolsó pillanatban még látták a haldokló város utolsó vonaglását. Az épületek összeolvadtak a járművekkel, az úttal, az eonizoiakkal, minden egyetlen fénylő masszába állt körülöttük. Az így kialakuló fénykód a központi oszlop felé zsugorodott, de mikorra kinyitották a szemüket, már csak sötétség fogadta őket, a város eltűnt, nem láttak semmit. Tamás elővette a lámpáját és a földre világított, ahol csak homok volt, majd a két társára, akik értetlenül néztek rá.

– Mi történt?

– Félek, hogy megöltük a várost... – szolt Tamás halkán. – Jessicának volt igaza...

Bill a zseblámpájával bevilágított az oszlopba, de az belül üres volt. Értetlenül nézett a másik kettőre. Tamás előrelépett és lehajolt a homok fölé és belemarkolt, lassan engedte, hogy a szemcsék átsusszanak az ujjai között.

– De hát... Mi volt ez? – kérdezte Jack.

Tamás felállt, a férfi elé lépett és rezzenéstelen arccal nézett a másik szemébe, majd néhány másodperc múlva idétlenül elnevette magát és a leszállóegység felé indult. Pár lépés után megfordult és csak annyit kiáltott oda:

– Egy hologram... – majd tovább nevetett, de ez a nevetés már nem önfeledt kacajnak hangzott, inkább a fájdalmas keserűség tehetetlen kitérő-séneke.

